

μεν τὸ φάσμα αὐτοῦ ἀναγόμενον εἰς τέσσαρας λαμπράς ραβδώσεις, ὧν μία κεῖται ἐν τῷ ἐρυθρῷ, ἡ δεύτερα ἐν τῷ πρασίνῳ, αἱ δὲ δύο ἄλλαι ἐν τῷ κυανῷ καὶ τῷ ἰανθίνῳ. Οὕτω τὸ φάσμα τοῦ ὑδρογόνου προσεγγίζει καταπληκτικῶς πρὸς τὸ τῶν νεφελωδῶν ἀστέρων, μετὰ πεποιθίδεως δὲ σήμερον οἱ ἀστρονόμοι ἀποφαίνονται περὶ τῆς παρουσίας τοῦ ὑδρογόνου καὶ τοῦ ἀζώτου ἐν τοῖς κόσμοις τῆς πρώτης κατηγορίας.

Ἄλλ' ἐὰν, λέγει ὁ κ. Faye, ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ ὑδρογόνου φλογὶ εἰσαγάγωμεν στερεὰν τινα κόνιν δυναμένην ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν ὑψηλὴν ἐκείνην θερμοκρασίαν καὶ μὴ ἐξαερωμένην ἐν αὐτῇ, οἷον μικρὰν ποσότητα κόνεως μαγνησίου, ἥτις καιομένη σχηματίζει νέφος πυριμάχου μαγνησίας, παρατηροῦμεν ἀμέσως ἀναφαινομένην ζωηροτάτην φωτοβολίαν. Ἐὰν δὲ τὸ φῶς τοῦτο ἀναλύσωμεν διὰ τοῦ πρίσματος, βεβαιούμεθα ὅτι τοῦτο παρέχει δι' ἀναλύσεως ἅπαντα τὰ χρώματα τῆς ἰριδος, ὅτι δηλονότι εἶναι πλήρες, ὥς τὸ τῶν ἀστέρων, καὶ πληρέστερον μάλιστα ἐκείνου, ὥς ἐστερημένον τῶν πολυαριθμῶν μελαίνων ραβδώσεων, ἃς τὰ φάσματα ἐκείνων παρουσιάζουσιν.

Ἐνταῦθα ἔγκειται ἡ μεγάλη μεταξύ τῶν δύο κατηγοριῶν διαφορὰ. Ἐνῷ οἱ ἀστέρες ἔχουσι ποικιλωτάτην τὴν χημικὴν σύστασιν καὶ ἐνέχουσι πλὴν τῶν ἀερωδῶν οὐσιῶν, ἃς καὶ ἡ ἐλαχίστη θερμοτῆς ἀρκεῖ ἵνα συγκρατήσῃ εἰς κατάστασιν τελείας ρευστότητος, καὶ ἄλλας οὐσίας δυναμένας ν' ἀποβῶσι στερεαὶ καὶ ν' ἀντέχωσιν εἰς λίαν ὑψηλὰς θερμοκρασίας, οἱ νεφελώδεις ἀποτελοῦνται ἐξ οὐσιῶν ἀερωδῶν καὶ μὴ δυναμένων νὰ λάβωσι τὴν στερεὰν μορφήν.

Ἀλλὰ μεταξύ τῶν δύο τούτων διακεκριμένων κατηγοριῶν ὑπάρχει τι τὸ κοινόν, ὅπερ προκαλεῖ τὴν ἐκπληξὴν καὶ τὸν θαυμασμόν· τοῦτο δὲ εἶναι ἡ κατὰ τὴν ἔντασιν μόνον διαφέρουσα διάπυρος κατάστασις,

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ.

Ζῶμεν εἰς τὴν περίοδον τῶν χορῶν, ἂν δὲ μὴ χορεύσιν οἱ πόδες δύναται νὰ χορεύῃ ἡ γραφὴ καὶ νὰ ὁμιλῇ περὶ χορῶν, ἔχουσα μάλιστα νὰ εἴπῃ τοιαῦτα ὅποια τὰ περὶ τοῦ χοροῦ τῆς φιλοπότης Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν ἐν Σταυροδρομίῳ, τοῦ δοθέντος τῇ πέμπτῃ 17 φθίνοντος. Περὶ τοῦ χοροῦ τούτου ἤκουσμεν πολλὰ ἀπὸ μὴνός καὶ πλέον, περιβαλλόμενα ἔστιν ὅτε καὶ ὑπὸ πέπλου μυστηριώδους, ἀλλ' ἐνθυμούμενοι τὴν γνωστὴν ὁμῶδη παρεμύχην «ὅπ' ἄκουε πολλὰ κεράσια βύστα καὶ μικρὰ καλαθὶ» ἐπείχομεν, ἀναμένοντες τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ὅπως ἰδίως ὀφθαλμοῖς ἴδωμεν καὶ ἰδίως ὠσὶν ἀκούσωμεν. Τῆς ὁρισμένης ἡμέρας, ἥ μᾶλλον ἐσπέρας ἐπιστάσης, μετέβημεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ θεάτρου Μνηματακίων, ὅπου ἐν πρώτῳ εὐάρεστον λίαν ἐνεποίησεν ἡμῖν ἐντύπωσιν ἡ ὑποδοχή, ἥτις ἐγένετο τοῖς προσερχομένοις ὑπὸ τῶν τεταγμένων κοσμητῶρων, εἰτα δὲ ἡ αἴ-

ἐν ἥ ἅπασαι αὐταὶ αἱ μεγάλαι τῆς ὕλης σωρεῖαι, ἀστέρες ἢ νεφελώδεις, εὐφυνται. Ἐνταῦθα ὁ κ. Faye προβάλλει τὴν θεμελιώδη ταύτην ἐρώτησιν : Πόθεν προέρχεται ἡ πυράκτωσις αὕτη, ἡ παγκόσμιος αὕτη πυρκαϊά; — Ἰδοῦ, ἀπαντᾷ, τὸ μέγα ζήτημα, πρὸ τοῦ ὁποίου οἱ παρελθόντες αἰῶνες ἐδιώπησαν καὶ τὸ ὁποῖον ὁ ἡμέτερος ἔλυθεν.

Μία δύναμις, ἐξακολουθεῖ, βασιλεύει ἐν τῷ διαστήματι, ἡ ἑλξίς, ἥτις κινουσα τὰ ὑλικὰ ἐκάστης σωρείας πρὸς τὸ κέντρον αὐτῆς, τελεῖ ἐν αὐτῷ ἔργον συμπτυνώσεως. Ἄλλ' ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ ὑφίσταται ἀπώλεια ἐνεργείας, ἀπώλεια ἀπλῶς φαινομενικῇ, διότι οὐσιωδῶς ἡ ἐνέργεια δὲν ἀπόλλυται, ὥς δὲν ἀπόλλυται καὶ ἡ ὕλη. Ὡς εἰδός τι Πρωτέως ἐπανευρίσκεται ὑπὸ ἄλλαν μορφήν, τὴν τοῦ ἡλεκτρισμοῦ.

Ἐνταῦθα δέον νὰ διακριθῶσι δύο περιπτώσεις : ἡ φυσικὴ τις παρουσιαζόμενος θὰ προμηθεύσῃ εἰς τοὺς δύο ἑτερονύμιους ἡλεκτρισμούς, θετικὸν καὶ ἀρνητικόν, κεχωρισμένους ἀγωγούς, καὶ τότε ὁ φυσικὸς οὗτος θὰ δυνηθῇ νὰ ἀναγκάσῃ αὐτοὺς νὰ ἐργασθῶσι κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ, ὑπὸ μορφήν στατικοῦ ἡλεκτρισμοῦ ἢ ρευμάτων, μαγνητισμοῦ κτλ., ὁπότε παρουσιάζεσθαι πρὸ τῶν θαυμασίων τοῦ ἡμετέρου αἰῶνος, ἐν ᾧ ὁ ἄνθρωπος παρεμβαίνει ἐν τῇ φυσικῇ δρᾷσει τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως ἐκτρέπων αὐτὰς μυριοτρόπως πρὸς ἰδίαν αὐτοῦ ὠφέλειαν, ἢ, καὶ τοῦτο εἶνε ἡ γενικὴ περίπτωσις, ἡ πανταχοῦ ἐν τῷ σύμπαντι παρουσιαζομένη, οἱ δύο οὗτοι ἡλεκτρισμοὶ ἐξουδετεροῦνται ἀμέσως μετὰ παραγωγῆς θερμότητος καὶ φωτός. Ταῦτὸν εἰπεῖν, ἡ θερμοτῆς οὐδένῃ-τερόν ἐστιν ἡ ἡλεκτριότης ἐν οὐδέτερᾳ καταστάσει μετὰ τοῦ θαυμασίου τούτου χαρακτηρηστικοῦ ὅτι, ἐνῷ οἱ δύο ἀντίθετοι ἡλεκτρισμοὶ δὲν κινούνται ἢ ἐντὸς ὑλικῶν ἀγωγῶν, ὁ οὐδέτερος ἡλεκτρισμὸς ἔχει

θουσα, ἥτις ἐχρησίμευεν οἷον ἐπὶ προβάλαμος τῆς αἰθούσης τοῦ θεάτρου, ἐν ᾗ θὰ ἐγένετο ὁ χορός. Βεβαίως λεπτομερὴς περιγραφὴ, μετὰ τὴν δημοσίευσιν μάλιστα τοιαύτης ἐν τῷ Νεολόγῳ, οὐδαμῶς ἐπιτρέπεται ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐν ὀλίγοις ὑπόδειξις τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἔργου, ὅπερ φιλανθρωπικῶς χάριν εὐγενεῖς δέσποιναί τε καὶ ἄνδρες ἀνεξέσταντο, οὐδὲν ὀλίγον ἀπόβλητος.

Ἡ αἴθουσα τοῦ θεάτρου ἦτο φιλοκάλως κεκοσμημένη, κεκκοσμημένα μὲν ἔχουσα τὰ διαζώματα τῶν θεωριῶν, μεταβεβλημένη δὲ τὴν σκηνὴν εἰς αἰθέριον οἶον ὁῶμα, ὑπομυμνήσκον ἡμῖν τὰ ὀλύμπια δώματα. Τὸ κατ' ἀρχὰς δέ, ὁμολογητέον, πολλὰ ἐν αὐτῷ ὑπῆρχον θεὰ καὶ τῆς χάριτος τῆν τε ὄψιν καὶ τὴν περιβολήν, αἵτινες εἴτα ἐπλήρωσαν τὴν πλατεῖαν τῆς αἰθούσης ἀναδείξασαι ἐπὶ μᾶλλον αὐτὴν διὰ τοῦ ἀρμονικοῦ αὐτῶν χοροῦ. Οἱ χοροὶ πάντες ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀξιότιμου κ. Γ. Βαλτατζῆ, γαμβροῦ τῆς Α. Ἐξοχ. τοῦ πρεσβυτοῦ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῶν κκ. Γρ. Μαρσάν, Ἰω. Ριζάκη καὶ Α. Νικολοπούλου διεξήχθησαν μετ' ἀξιοσημειώτου ἐπιδεξιότητος. Ἐν αὐτοῖς περιλαμβά-νεται καὶ ὁ χορὸς τοῦ συμφῶν, ὅστις ἀπὸ Λονδίνου εἰς Παρίσιους καὶ ἀπὸ τούτων εἰς Βερολίνον καὶ Βιέννην ὥς καὶ εἰς ἄλλας πό-λεις ἐν αἷς καὶ τὰς Ἀθήνας μετενεχθείς, ἔτυχεν ἐκτάκτου ἐπι-τυχίας, ὀνομάζεται δὲ Pas de quatre, ἐνταῦθα δέ, ἀγνωστὸν διατί, Πανδώρα. Ὁ χορὸς οὗτος φαίνεται ὅτι οὐχὶ πανταχοῦ κατὰ

τὴν ιδιότητα νὰ κινῆται ἐκτὸς πάσης ὕλης καὶ νὰ διασπείρῃται ἐν τῷ ἀπείρῳ διαστήματι μετὰ ταχύ-
τητος 75.000 λευγῶν ἐν 1 ἰν.

Οὕτως ἅπαν τὸ ἐντὸς τῶν ἀναριθμητῶν ὥρων τῶν κοσμικῶν ὕλικῶν συντελούμενον ἔργον παράγει τὴν βαθμιαίαν αὐτῶν συμπύκνωσιν, συγχρόνως δὲ καὶ ἀντιῶν τὴν θερμοκρασίαν αὐτῶν μέχρι τοῦ σημείου τῆς διαπυρώσεως αὐτῶν. Τὰ μεγάλα σώματα τοῦ σύμπαντος εἶσι θερμὰ καὶ φωτεινά, διότι τὸ ἔργον τῆς συμπυκνώσεως αὐτῶν, ἀπὸ καταβολῆς αὐτῶν χρονολογούμενον, ἐξακολουθεῖ πρὸ τῶν ἡμετέρων ὀφθαλμῶν. Ἐὰν ἡ ὥρεια αὕτη ἀποτελεῖται μόνον ὑπὸ αερωδῶν ὕλικῶν, ἡ ἀναπτυσσομένη θερμότης δὲν παράγει ἢ ἀσθενὴ ἀκτινοβολίαν, ἢ ἀπώλεια τῆς ἐνεργείας γίνεται μετ' ἄκρας βραδύτητος ὡς καὶ ἡ συμπύκνωσις: ἐὰν ὅμως ἡ ὥρεια ἐνέχη ἐν περιόσει χημικὰ στοιχεῖα δυνάμενα νὰ λάβωσι τὴν στερεάν μορφήν, ἡ ἀναπτυσσομένη θερμότης ἀκτινοβολεῖ ἀσθενῶς κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, ἡ συμπύκνωσις βαίνει ταχέως καὶ ἐν τέλει συννεοὶ ἅπασαν τὴν ὕλην εἰς ἀκτινοβολοῦσαν σφαῖραν. Τὸ προῖον εἶνε ἀστέρα. Ἡ ἐν τῷ ἔσωτερικῷ αὐτοῦ θερμοκρασία εἶνε ὑπερμετρος, ταπεινότερα δὲ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας. Ἐκεῖ σχηματίζεται στρώμα διαπύρων νεφῶν, φωτόσφαιρα, ἥς τὰ στερεὰ μόρια ἀκτινοβολοῦσιν ἀσθενῶς φῶς καὶ θερμότητα. Κατὰ ταῦτα οἱ ἀστέρες, ταῦτόν εἰπεῖν οἱ ἥλιος, βαίνουνσι πολλῶ ταχύτερον πρὸς τὴν τελικὴν ἀπόσβεσιν, ὅταν δὲ τὰ ἑκατομύρια τῶν ἀστέρων ἀφανισθῶσιν, αἱ χιλιάδες τῶν νεφελῶδων θὰ ὑπολάμπωσιν εἰσὲς τὴν οὐρανὸν ὡς νεκρικαὶ λαμπάδες τοῦ ἐσθρομένου σύμπαντος.

Τῆς γενικῆς ταύτης διαγραφῆς τοῦ σύμπαντος καὶ τῶν κόσμων ἔπεται ἰδιαίτερα ἐκάστης τῶν τάξεων τῶν νεφελῶδων ἔρευνα, συνοψιζομένη ἐν τοῖς ἑξῆς: Οἱ κυρίως νεφελῶδεις, εἴτε ἄμορφοι, ὡς ὁ τοῦ Ὠρίωνος

νος (ὑπὸ τοὺς τρεῖς ἀστέρας, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν ζώνην τοῦ ὠραίου τούτου ἀστερισμοῦ), ὁ τῆς Ἀργούσης, ὁ τοῦ Τοξότου, εἴτε καὶ κανονικοὶ, ὡς ὁ τῆς Λύρας, διαφέρουσι τῶν ἀστέρων σχηματισμῶν ἰδίᾳ κατὰ τὴν φύσιν τοῦ φωτός αὐτῶν, ὅπερ ἀναλυόμενον διὰ τοῦ φασματοσκοπίου παρέχει φάσμα παρουσιάζον λαμπράς τινας μόνον γραμμάς, ἐξ ὧν, ὡς καὶ ἀνωτέρω, ἐσημειώθη, συνάγεται ἀσφαλῶς ὅτι οὗτοι ἀποτελοῦνται ἐκ διαπύρου αερώδους ὕλης. Ἀποδεικνύεται ἄρα ἐκ τῶν γεγονότων τούτων ὅτι ἐσφαλμένως ἐθεωρήθησαν ἐπὶ πολὺ οἱ νεφελῶδεις ἀστέρες ὡς παριστῶντες κόσμους ἐν τῇ ἀρκτικῇ τοῦ σχηματισμοῦ αὐτῶν καταστάσει καὶ ὅτι οὗτοι διὰ προοιούσης συμπυκνώσεως θὰ μετεβάλλοντο εἰς ἀστέρας σχηματισμούς, εἰς κόσμους ὡς ὁ ἡμέτερος, ἥτοι εἰς κεντρικὸν ἥλιον συνοδευόμενον ὑπὸ σμήνους πλανητῶν, διότι ἀπὸ τῶν νεφελῶδων τούτων ἀστέρων ἐλβεῖται ἡ ποικιλία τῆς χημικῆς συστάσεως, στοιχεῖα, δηλονότι, δυνάμενα νὰ λάβωσι τὴν στερεάν μορφήν. Οἱ νεφελῶδεις ἄρα ἦσαν καὶ θὰ ἐξακολουθήσωσιν ὄντες ἀεῖποτε αερώδεις, πλὴν ἐὰν ὅλως διάφοροι τῶν νῦν συνιστωσῶν αὐτοῦς ὕλων προσέλθωσιν εἰς αὐτοὺς ἐξ ἄλλης τοῦ οὐρανοῦ χώρας. Ἐπίσης συνάγεται ἐντεῦθεν ὅτι νεφελῶδεις τινές, οἷον ὁ τῆς Ἀνδρομέδας, ἀκριδέστερον ἔδει νὰ ταχθῶσιν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀστέρων σχηματισμῶν, διότι παρέχουσι φάσμα συνεχές, ἀνάλογον πρὸς τὸ τῶν ὥρων τῶν ἀστέρων, καίτοι ἀδύνατον ἀπέδει ν' ἀναλυθῶσι καὶ διὰ τῶν ἰσχυροτάτων ἐτι τηλεσκοπίων εἰς διακεκριμένα ἀστρικά σημεῖα.

Μετὰ τὸν περὶ νεφελῶδων λόγον ὁ κ. Faye προβαίνει εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀστέρων σχηματισμῶν, οἵτινες καὶ μᾶλλον ἐνδιαφέρουσιν ἡμᾶς. Ἡ κατηγορία αὕτη τῶν κόσμων περιλαμβάνει τρεῖς διακεκριμένας κλάσεις: τὴν τῶν μεμονωμένων ἀστέρων

τὸν αὐτὸν τρόπον χορεύεται, ἐνταῦθα δὲ ἀπώλεσε πολλὴ τῆς πρωτοτυπίας αὐτοῦ, οὐχ ἦρταν ὡς ἐχορεύθη τῇ παρελθούσῃ πέμπτῃ, ὑπὸ τῶν χαρισσῶν κυρίων μάλιστα, ἦτο κομψὸς καὶ σεμνὸς ἄμα, ἰδίᾳ κατὰ τὰ τέσσαρα αὐτοῦ ἄκρατα. Ἀλλὰ τὸ ὑπερβαλλόντως τέρψαν, τὸ ἰδιαίτητον χαρακτηριστικὸν τοῦ χοροῦ τῆς Ἀδελφότητος ἦν τὸ Cotillon, πλοῦσιον κατὰ πάντα, εὐάρεστον καθ' ὅλα. Δὲν γνωρίζομεν πῶς ἐξετελέσθη τοῦτο ἐν τῷ πρότερον γενομένῳ αὐστριακῷ χορῷ, γνωρίζομεν ὅμως ὅτι ἐν τῷ τῆς Ἀδελφότητος δύναται νὰ λογισθῇ ὡς ἀληθὴς θεατρικὴ revue, ἐξ ὧν πολλάκις τὰ παρισινὰ θεάτρα ἐκτελοῦσι, τὸν θαυμασμὸν δὲ τῶν παρισινῶν κινῶσι, διότι ἐκάστη figure ἠρῶντο κάλλιστα νὰ θεωρηθῇ σκηνὴ τερπνὴ καὶ ζωηροτάτη τοιούτων ἔργων τοῦ θεάτρου. Ὅλοι δὲ αἱ figures ἐξετελέσθησαν λαμπρῶς, ἐφ' ᾧ καὶ τὰ ἄλλα, δι' ὧν ἔρρανεν ἐν τῷ τέλει οἱ διευθύνοντες τὸ Cotillon, ἔπρεπε μᾶλλον αὐτοῖς νὰ προσεγγθῶσιν. Τοιοῦτος ἐγένετο ὁ τῆς Ἀδελφότητος χορὸς, οὗ τὴν προστασίαν εἶχεν ἡ εὐγενεστάτη κυρία Ἑλένη Ν. Μαυροκορδάτου, σύζυγος τῆς Α. Ἐξοχ. τοῦ πρεσβυτοῦ τῆς Ἑλλάδος κ. Ν. Μαυροκορδάτου καὶ ὅστις συνεκέντρωσεν ἐπιφανὲς τῆς κοινωνίας μέρος.

* *

Μετὰ λύπης ἀνέγνωμεν ἐν ταῖς γαλλικαῖς ἐφημερίαις ὅτι ὁ

ἔξοχος ἑλληνοστῆς καὶ σοφὸς μεταφραστὴς τοῦ Ἀριστοτέλους κ. Barthelemy Saient-Hilaire ἀσθενεῖ καὶ ὅτι κίνδυνον βιάζεται ἢ ζῶν αὐτοῦ ἐνεκα τοῦ προκεχωρηκότος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, διότι ἄγει τὸ ὀδυνηρόν ἐνατον ἔτος. Καίτοι δὲ ἀσθενῶν, οὐ παύεται ἀναγινώσκων καὶ δὴ τοὺς ἑλληνας συγγραφεῖς. Βούλῃς πᾶς κίνδυνος φαίνεται παρελθόν.

Ἡ Διεκοσὺν ἡ τῆς Μαδρίτης ἀγγέλλει τὴν προσεχῆ ἐκδοσιν τεύχους, ὅπερ πρόκειται νὰ διεγείρῃ πάταγον ἐν Γαλλίᾳ. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ τεύχους τούτου ποιεῖται παραδόξους ἀποκαλύψεις περὶ τῶν ἰσπανῶν συγγραφέων, ἐν οἷς καὶ τις κυρία, οἵτινες μεταφράζουσιν εἰς τὴν ἰταλικὴν ἱκανὰ γαλλικὰ μυθιστορήματα καὶ δημοσιεύουσιν αὐτὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτῶν ὡς ἴδια αὐτῶν ἔργα. Ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα, παρατηρεῖ γαλλικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, γίνονται καὶ ἀλλαχοῦ, ἰδίᾳ δ' ἐν Ρωσίᾳ.

*

— Ἐπειδὴ διερχόμεθα τὴν ἐποχὴν τῶν χορῶν μετῃμφομένων, ἀναγράφομεν τὸ ἐξῆς οὐχὶ ἀμερικανικόν. Ἐν Τουρίνῳ, ἐν τῷ θεάτρῳ Carignano, ἐργολάβος χοροῦ μετῃμφομένου, μὴ δυνάμενος νὰ προσελκύσῃ τὸν κόσμον, ὅπως ἐπιτύχῃ τούτου, ἀνέγραψεν ἐν τῇ ἀγγελίᾳ ὅτι τὸ εἰσιτήριον, τιμώμενον πρὸς πέντε φράγκα, παρέχει: Il Diritto ad una si-

ρων, τὴν τῶν διπλῶν, τριπλῶν ἢ πολλαπλῶν καὶ τὴν τῶν ἀστέρων σφαιρῶν.

Οἱ ἀστέρες τῆς πρώτης κατηγορίας διαίρουνται κατὰ τὸ εἶδος τοῦ φάσματος αὐτῶν (κατάταξις πατρὸς Secchi) εἰς τρεῖς τάξεις, ἥτοι εἰς ἀστέρας λευκοῦς, εἰς κιτρίνους καὶ εἰς ἐρυθροῦς.

Τὸ φάσμα τῶν τῆς πρώτης τάξεως ἀστέρων εἶνε συνεχές, διαυλακούμενον ὑπὸ τινων λεπτῶν μελαίνων ραβδώσεων. Ἐν αὐτῷ παρατηρεῖται μεγάλη τῆς κυανῆς καὶ ιανθίνου χώρας ἑκτασις, προδίδουσα τὴν ὑψηλὴν θερμοκρασίαν τῆς φωτοδόλου ἐπιφανείας, ἥτοι τῆς φωτοσφαιρας τῶν ἀστέρων τούτων. Αἱ μέλαιναι γραμμαί, ὀφειλόμεναι εἰς λεπτὰ στρώματα ἀτμῶν σιδήρου, μαγνησίου καὶ ἄλλων, εἶνε τοσοῦτον ἀσθενεῖς, ὥστε μόλις νὰ διακρίνονται· τούναντιον δέ, λίαν δεδηλωμένοι εἶνε αἱ τέσσαρες τοῦ ὑδρογόνου ραβδώσεις, ἥτοι ἡ C ἐν τῷ ἐρυθρῷ, ἡ F ἐν τῷ κυανοπρασίνῳ καὶ αἱ V καὶ W ἐν τῷ κυανῷ καὶ τῷ ιανθίνῳ. Ἡ τάξις αὕτη περιλαμβάνει τὸ πλεῖστον (60 0/0) τοῦ ὅλκου ἀριθμοῦ τῶν ἀστέρων, ἐν οἷς πολλοὺς τῶν ὠραιωτάτων, οἷοι ὁ Σείριος, ὁ α τῆς Λύρας, ὁ α τοῦ Ἀετοῦ, καὶ ἄλλους πολλῶ ἐκείνων ἥττον λαμπροῦς.

Οἱ εἰς τὴν δευτέραν τάξιν ἀνήκοντες ἀστέρες, ἀποτελοῦντες τὰ 35 0/0 τοῦ ὅλκου ἀριθμοῦ τῶν ἀστέρων, δίδουσι φάσμα χαρακτηριζόμενον ὑπὸ πλείθους μελαίνων ραβδώσεων λίαν δεδηλωμένων, ἀνηκουσῶν δὲ εἰς τοὺς ἀτμούς τῶν διαφόρων ἡμετέρων μετάλλων, ἐν οἷς ἀσφαλέστατα ἀνεγνωρίσθησιν ὁ σίδηρος, τὸ ἀσθέστιον, τὸ μαγγάνιον, τὸ νικέλιον, τὸ μαγνήσιον, τὸ κοβάλτιον, τὸ χρώμιον, τὸ νάτριον καὶ ἄλλα. Ἐν τοῖς φάσμασι τῶν ἀστέρων τούτων ὑφίστανται μὲν αἱ χαρακτηριστικαὶ τοῦ ὑδρογόνου ραβδώσεις, ἀλλ' ἥττον ἐναργεῖς, ἀσθενέστερον δὲ εἶνε

γνωστα. Οὗτος ὑπερέβη τὴν ἀτμοσφαιρὴν ἐταιρείαν ἐκείνην, ἥτις, ὅπως ἀγρεύσῃ ἐπιβάτας, οὐ μόνον τὸ εἰσιτήριον παρεῖχε δωρεάν, ἀλλὰ καὶ πιλίφι.

Ἐν τῷ προσεχῇ συνέδριῳ τῆς Οὐκραικῆς συζητηθήσεται πρότασις ὑποβληθεῖσα ὑπὸ τοῦ Α. J. Cummings περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς συνθέσεως νέου ἐθνικοῦ ἀμερικανικοῦ ὕμνου. Ἄν ἡ πρότασις γείνη δεκτή, προκηρυχθήσεται ἄγων πρὸς σύνταξιν καὶ μελοποίησιν τοῦ ὕμνου.

Ἐν Βερολίῳ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Γουλιέλμου Γ'. ἐδημοσιεύθη Gavotte des Lanciers. Ὁ χορὸς οὗτος ἐξετελέσθη, τὸ πρῶτον ἐν τῇ Αὔλῃ ὑπὸ τεσσάρων ζευγῶν καλλιτεχνῶν τοῦ βασιλικοῦ Μελοδράματος ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τοῦ κόμητος Hochbery, οἵτινες ἦσαν καὶ οἱ μόνοι θεαταί. Ὁ χορὸς οὗτος ἐγένετο ἥδη τοῦ συρμοῦ ἐν Βερολίῳ. Ἄς ἴδωμεν ἂν θὰ ἔλθῃ καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν, ἵνα συμπληρώσῃ τὴν Pas de quatre.

Ἐξακολουθεῖ ἐτι ἐν Παρισίοις νὰ γίνηται λόγος περὶ τοῦ νέου ἀκαδημαϊκοῦ Brunetiere καὶ τοῦ εἰσιτηρίου αὐτοῦ λόγου. Περιοδοσιογραφίας δὲ προκειμένου ἡ Revue Bleue δημοσιεύει

καὶ τὸ κυανοῦν καὶ ιανθίνον τμήμα, ὅπερ ἐρμηνεύει τὸν ὑποκίτρινον αὐτῶν χρωματισμόν.

Οἱ ἐπισημότεροι τῶν εἰς τὴν τάξιν ταύτην ἀνήκόντων ἀστέρων εἶνε ὁ Ἡλῖος, ὁ Λαμπαδίας (Aldebaran), ὁ α τοῦ Βοώτου καὶ ἄλλοι.

Τελευταῖον οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν τρίτην τάξιν ἀστέρες, ἀποτελοῦντες τὰ 5 0/0 τοῦ ὅλκου ἀριθμοῦ τῶν ἀστέρων, δίδουσι φάσμα χαρακτηριζόμενον ἰδίᾳ ἐκ τῆς ἀμυδρότητος τῆς κυανῆς καὶ ιανθίνου αὐτοῦ χώρας, ἐτι δὲ καὶ ἐκ τῆς ὀλοσχεροῦς τῶν ραβδώσεων τοῦ ὑδρογόνου ἐλλείψεως, καὶ τελευταῖον ἐκ τῆς παρὰ τὰς συνήθεις ραβδώσεις παρουσίας ταινιῶν ἀπορροφήσεως, αἵτινες παρέχουσιν αὐτῷ ὄψιν ραβδωτὴν (aspect cannelé).

Ἀστέρες τῆς τάξεως ταύτης εἶνε ὁ α τοῦ Ὠρίωνος, ὁ α τοῦ Ἡρακλέους καὶ ἄλλοι.

Η. Γ. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΣ.

(Ἀκολουθεῖ).

ἐπιστολὴν τοῦ ποιητοῦ Andrieux, δι' ἧς οὗτος αἰτεῖται παρὰ τοῦ Βοναπάρτου τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐφημερίδος Propagateur, παραβάλλεται δὲ ἡ δημοσιογραφία πρὸς τὰ λεχθέντα ὑπὸ τοῦ Αἰσώπου. «Αἱ ἐφημερίδες, λέγει ὁ Andrieux, ὁμοιάζουσι τοῖς λεχθεῖσι ὑπὸ τοῦ καλοῦ Αἰσώπου, οἷσις ἐλεγεν, οὐκ ἔστι χεῖρον οὔτε ρεῖττον· εἰ τὰ κακὰ δέον νὰ παρέρχωνται, ἐν σιγῇ, διότι βλάπτουσι, τὰ καλὰ δέον νὰ προστατεύωνται, διότι εἰσὶν ὠφέλιμα».

Ἡ ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένη Ἑστία ἀγγέλλει, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐπιόντος μηνὸς μαρτίου μετατραπήσεται εἰς ἡμερησίαν, κατὰ δὲ δεκαπενθημερίαν θὰ ἐκδίδεται Εἰκονογραφημένη Ἑστία. Τὸ πρόγραμμα αὐτῆς ἀναπτύσσει ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει.

Αἱ Ἀθῆναι εὐστερήθησαν τύπου ἰδιαίτερου, τοῦ Κῶστα τοῦ ρήτορος. Δὲν θ' ἀκουσθῇ πλέον λέγων λόγους πεντάδικους ἢ δεκάδικους, καθ' ὃ φέρεται ἐν τῷ Μπαρμπά-Λινάρδ τοῦ Κόκκου, εἰσήγησε διὰ παντός. Αἱ ἀθηναῖκαί ἐφημερίδες ἐπλεξαν τὸ ἐγκώμιον αὐτοῦ.

Ο. Α.